

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

Capvt XXIII. Claudus persanatur, & am plectitur fidem Catholicam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

ciderit? Norunt respondere philosophi; fulmina ferire excelsos plerumque montes, & turres præaltas. Templum verò, in vico prænominato, cum constet cunctis, qui locum viderunt, constructum in loco editiore, neutiquam mirandum, ibi potius, quam alibi, fulmen sæuijisse.

Ergò certam ac infallibilem, ais, vim pellendi fulmen non habet ars campanum, etsi sacrum? Sic est. Virtutem enim, si quam ipsi tribuimus, non ex certo aliquo DEI pacto, sed precibus nostris habet, quæ ad cælum missæ, cum interdum non exaudiantur; nihil novi omninò, si subindè aliquis, ictus fulmine, expiret.

CAPVT XXIII.

Claudus perfanatur, & amplectitur fidem Catholicam.

CUm Gallia, Anglia, magnaque Germaniæ pars bellis arderent seculo nouissimè exacto, & Christiani (ô malum execrandum) in se mutuò sæuirent. Ne quid ad ipsorum calamitatem deesset, Turcarum Imperatori, nonnulli eius consiliarij, nos Bassas vocamus, arma omninò sumenda, & tanta in discordia nostrorum, rei benè gerendæ occasionem haud negligendam, suadent & persuadent. Inducijs itaq; turpiter violatis, Amu-

rates,

rates, anno M. D. XCII. exercitum cogit validissimum, & in Vngariæ fines mittit, bellumque Cæsari nostro indicit. Hic verò quid? certior factus belli publicè denunciati, mox ad defensionem se parat. Scribit etiam ad omnes Germaniæ Principes, denuncians præsentissima, cum Germaniæ, tum Vngariæ pericula. Germani aduertentes discrimina, militem & pecuniam colligunt, bellumque parant, verè iustum & sacrum, aduersus iuratum Christiani nominis hostem. Ad quod mox omnium fermè nationum & gentium homines, rem Christianam fortiter propugnaturi, accurrunt. In eorum numero esse voluit Ioannes Dilman, qui in Vngariam cum alijs profectus, in Imperatorijs Castris stipendia mereri cepit, & aliquamdiu istic boni militis functus est officio. Tandem belli pertæsus, quod plerumque inexpertis dulce, Germaniam iterum respicit, & solutus militari sacramento, anno M. DC. IV. redit in patriam, & in familiam piam iuxta ac illustrem, assumitur Illis & Generosi Domini Iacobi Comitæ à Schyvartzenberg, Domini in Hohenlantzperg. Cuius iussu, cum sequenti anno, subditorum lustrat arma; ab vno illorum, non satis peritè fistulam ferream exonerante, tangitur in femore, grauitèrque læditur, vt confestim, ad instar capitis humani, caro intumesceret.

Læto affixus, mæret ademptum sibi vsum pedis. Quadam nocte, dum hæret cogitabundus, quamnam possit ratione curari; in posterum enim, fulcris sub alaribus semper vti, & permolestum, & in-

indecorum nimis censebat; DEVS Diuaque copiam miraculorum suggerunt, quæ passim in templis Germaniæ, apud S. Crucem præsertim in Bauaria, & Dettelbachij in Franconia, patrata sint. Hæc dum diuinitus sibi iniecta reputat; obrepit somnus, oculos claudit suauiter, per quietem videre sibi videtur, cubiculum, in quo iacebat, miro splendore illustratum, Deiq; matrem filiolum brachijs complectentem, suo cubili assidere, quin & audire vocem, solamen & auxilium, benignè hoc ferè modo promittentem; DEVM roga, eiusque Parenti fide; ita enim futurum, vt valetudinem recuperes, pesque tuus sanescat. Euigilans, verba, & visa tacitus secum primùm perpendit; deindè alijs quoque patefacit; quo minus verò exequeretur consilium sibi datum, obstabat fides, in qua fuerat educatus, Lutherana, & pudor præterea humanus, duo non parua salutis impedimenta. Rei nihilominus futuræ iudicia potius, quam sopitæ mentis ludibria fuisse, ostendit subsequens postmodum euentus.

Nam cunctantem & quodammodò renitentem, DEVS, pro sua benignitate, institit vrgere modo etiam asperiori, morbum periculosum atque diuturnum immittens: adeò, vt nec medici, nec medicamenta vlla prodesse adhibita; & ipse annum medium, vel decumberet in lecto, vel si interdum motum corporis naturæ necessitas exposceret, fulcris vti cogeretur.

Tarditatem tandem, & procrastinationem suam, diuturni morbi non dubiam amplius causam,

detesta-

detestatus, certò secum constituit, parere consilio; à nemine, quam numine cœlesti, dato; cum voto dono Dettelbachium proficisci; sacris istic interesse Catholicis; quin & nuncium placitis Lutheri remittere, vt non minus animus, quam corpus curretur. Rectè sanè, rectè. *Multiplicatae sunt infirmitates eorum, postea accelerauerunt.* Rebus ergò omnib⁹ apud se religiosè conclusis; qd sibi deliberatum & cōstitutum sit, cū amico optimo, Iacobo Krubero, cōmunicat; meliusculè mōx habere incipit; atq̄ue abeunt morbi. Ipse Dettelbachium proficiscens, DEVM salutis suæ auctorem colit; eiusq̄ue Parenti, aliquot ceræ pondo, quibus testaretur animum gratum, offert ad aram sacram. At necdum hìc finis. Redit morbus anno, quo isthæc scribimus, M. DC. VII. quò diuina vis, Diuæq̄ue Virginis honor inclarescat magis. Votum emiserat se quotannis, quoad in Marckscheinfeld, aut locis illic propinquis subsisteret, die, qui Christo in cœlum eunti solennis est, Dettelbachium venturum, ac ceræ ibidem libram oblaturum. Istud, quandò præsentì anno intermitit, ratus legitimo se impedimento excusatum, ob nonnulla, quæ generosus Dominus negotia demandarat; pes denuò ità intumuit, vt chirurgi vulnustimerēt graue, nec curatu facile. Verùm, quamprimùm ille, neglecti voti veniam à DEO precatus, secum statuit, sine vlla mora, quod alioquin malitiosè neutiquam omissum, votum exequi, cessat tumor & dolor omnis. non tamen apud

Psalm. 15.

piam posteritatem cessabit tanti collati beneficij memoria.

CAPVT XXIV.

Puella , ob læsam Dorſi vertebram, ad inceſſum minimè apta, ſeſe erigit, & ambulare in Templo Mariano, incipit.

ANno M. DC. IV, in opidulo Hofhaim, Satrapix Rotenſtein, Margaretha Hagen, fortunæ tenuis fæmina, filiolum eiusdem nominis octennem, mittit extra ciuitatis portas, nè deſit in menſa potus, ad hauriendam aquam. Paret maternis præceptis, (pater in Vngaria miles erat) & cum hydria egrediens, incidit, magno ſuo malo, in pueros, pro ætate & ingenio, ludicra tractantes; à quorum vno, cæteris nequiore & petulantiore (Bernardus vocabatur) gleba indurata, ſeu, vt alij volunt, lapide ita icitur in dorſo, vt ex icu Miſella in terram corrueret, & rectà deinceps incedere non poſſet. Ad hæc quid mater? Accurrit, plorat, exclamat, ſe, cum prole ſic læſa, mortalium miſerrimam. Opem à Medicis petit. Sed fruſtrà: curationem ſibi Dei Mater reſeruabat. Sua-

ſu &